

POSTANOWIENIE

13 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 13 marca 2025 r. w Warszawie
zażalenia Skarbu Państwa - Szefa Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w B.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 14 marca 2024 r., I WSC 6/24 (I ACa 532/23),
w sprawie z powództwa D. C. i P. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w B.

o odszkodowanie,

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów po 1350 (jeden
tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa - Szef Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w B. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 września
2023 r.

Zarządzeniem z 9 stycznia 2024 r. wezwano pełnomocnika skarżącego do
uzupełnienia skargi kasacyjnej przez wskazanie adresu powodów oraz adresu

jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa i Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia skargi.

Pismem z 15 stycznia 2024 r. pozwany wskazał jedynie adresy siedziby jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa - Szefa Rejonowego Zarządu Infrastruktury w B. i Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, natomiast nie wskazał adresu powodów.

Postanowieniem z 14 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi odrzucił skargę kasacyjną.

Powyższe orzeczenie zaskarżył zażaleniem pozwany zarzucając naruszenie art. 398⁶ § 1 i 2 w zw. z art. 398⁴ § 3 w zw. z art. 126 § 2 pkt 1 w zw. z art. 130 § 1 i 2 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że zachodzi konieczność odrzucenia skargi kasacyjnej, mimo iż braki formalne pisma nie powodowały niemożności nadania jej biegu.

We wnioskach skarżący domagał się uchylecia postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, że w judykaturze zachodzą rozbieżności w zakresie odpowiedniej kwalifikacji wymagań formalnych skargi kasacyjnej pod kątem ich istotności umożliwiającej nadanie jej biegu. Stąd Sąd Najwyższy nie wydawał orzeczenia w niniejszej sprawie, ponieważ analizowana problematyka stała się przedmiotem zainteresowania powiększonego składu Sądu Najwyższego. Do chwili obecnej jednakże nie wydano w tamtej sprawie rozstrzygnięcia.

Drugą kwestią wywołującą różnice interpretacyjne jest kwalifikacja sprawy kasacyjnej jako „nowej sprawy”. Nie mniej jednak problem ten nie występował w niniejszej sprawie, ponieważ skarżący nie miał wątpliwości, że sprawa kasacyjna ma taki charakter. Aktualnie jednak można mieć w tym względzie wątpliwości w szczególności z uwagi na nowelizację art. 91 pkt 1 k.p.c., w którym objęto jednoznacznie zakresem pełnomocnictwa procesowego także skargę kasacyjną.

Zaznaczono jednakże, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie była to kwestia sporna.

Wracając zatem do problematyki wymogów formalnych skargi kasacyjnej i skutków ich niedochowania, to niewątpliwie – co powyżej zaznaczono – występują w tym względzie rozbieżności w judykaturze, czego namacalnym dowodem jest potrzeba wypowiedzenia się na ten temat przez Sąd Najwyższy w powiększonym składzie. Bezspornie podjęcie uchwały w tej materii pozwoliłoby na skonkretyzowanie oceny niektórych argumentów skarżącego.

Tym niemniej oczekiwane stanowisko Sądu Najwyższego nie miałoby bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, pozwoliłoby jedynie przedstawić w uzasadnieniu orzeczenia pełniejszą argumentację.

Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że skarżący został wezwany do uzupełnienia jednoznacznie wskazanych braków formalnych skargi kasacyjnej. W rezultacie w sytuacji, gdy zachodzą wspomniane już rozbieżności w judykaturze, nie jest rzeczą strony, na etapie postępowania naprawczego, dokonywanie wyboru i oceny zasadności zakresu wezwania, a w szczególności stypizowanych w nim braków formalnych.

W konsekwencji należało uznać, że niezasadność zażalenia wynikała nie tyle z odmiennej interpretacji doniosłości poszczególnych wymogów formalnych skargi kasacyjnej, umożliwiających nadanie jej biegu, ile z bezpodstawnego niedostosowania się skarżącego do wezwania o usunięcie jej braków formalnych. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał, że dalsze oczekiwanie na orzeczenie powiększonego składu nie jest uzasadnione, a sprawa winna być rozstrzygnięta.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c. i zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. rozstrzygnięto o kosztach postępowania zażaleniowego.

[S.J.]

[a.]